

# РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. София, 13.01.2017 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43**  
**състав**, в публично заседание на 14.12.2016 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Весела Цанкова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3309** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 9б и чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Я. К. Л., чрез упълномощения адвокат С. А. срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 16-07-00-0063/19.10.2012г. на началник отдел Местни данъци и такси (МДТ) - Студентска към ДПАМДТ/СО, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община, в частта на установените задължения за данък върху недвижимите имоти за 2008г., 2009г. и 2010г.

Жалбоподателят оспорва АУЗД като неправилен и незаконосъобразен, в частта, в която е определен данък върху недвижими имоти за 2008г., 2009г. и 2010г. за недвижим имот, собственост на дружеството с пл. № 3531 от кв. 73 по плана на [населено място], район Студентски с площ 1 360 кв.м. Излага съображения за нарушение на материалния закон. Подробно релевира основания за всяка една от процесните години. Направено е искане съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения АУЗД № 16-07-00-0063/19.10.2012г. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ в Столична община (ПАМДТ СО) се представлява от процесуален представител – адвокат П., който прави искане съдът да отхвърли жалбата като

неоснователна. Излага съображения, че имотът попада в строителните граници на район Студентски. Размерът на данъка е определен съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ върху отчетната стойност, както е декларирана от жалбоподателя и която не се оспорва. Претендира разноси.

Административен съд София-град, Първо отделение, 43 състав, след като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С жалба № 160700/0070/14.11.2012г. жалбоподателят е оспорил по административен ред АУЗД № 16-07-00-0063/19.10.2012г. на отдел МДТ Студентска, с който са определени задължения за ДНИ на стойност, изложени както следва: за 2008г. – 4 783,43 лв. ведно със съответните лихви, за 2009г. – 7 496,54 лв. ведно със съответните лихви и за 2010г. – 6 889,76 лв. ведно със съответните лихви. В мотивите на оспорения акт е посочено, че за процесния имот юридическото лице е подало декларация по чл. 14 от ЗМДТ за придобиване на недвижим имот, находящ се в [населено място], район Студентски, ПИ с пл. № 3531, кв. 73, целият с площ от 1 360 кв.м. В АУЗД е констатирано, че имотът е придобит на 20.05.2008г. с нотариален акт (НА) № 183, том II, рег. № 12676, дело № 353/2008г. За същия имот е открита данъчна партида 7223F29910. Отбелязано е, че П. Г. Е. е собственик на 1/1 идеална част, както и че върху имота няма учредено вещно право на ползване. В оспорения акт е записано, че след извършена проверка е установено, че за периода 2008-2012г. няма подавана коригираща декларация по реда на чл. 14 и чл. 17, ал. 1 ЗМДТ. Направено е уточнение, че дължимата сума за 2008г. е за периода от 01.06.2008г. до 31.12.2008г.

По делото е представена подадената от П. Г. Е. декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 06.03.2012г., с която дружеството е декларирано придобиването на право на собственост върху недвижим имот, представляващ поземлен имот с пл. № 3531, находящ се в кв. 73 по застроителния и регулационен план на район Студентски град, придобит чрез покупка с нотариален акт №183/20.05.2008г. В декларацията имотът е деклариран като находящ се в строителните граници, УПИ, парцел в строителните граници на населеното място, предназначен съгласно ЗРП за жилищно строителство. Имотът е с площ от 1360 кв. м., незастроен, с отчетна стойност от 3 000 000 лева. Към декларацията е приложено извлечение от сметка 201, с отразена вписаната в декларацията отчетна стойност на имота. Представена е скица на имота и копие от нотариалния акт. Видно от описанието на имота по нотариален акт, същият попада в УПИ I за озеленяване и УПИ II за жилищно строителство в кв.73 по плана на [населено място], район Студентски.

По делото е представена и оценка за пазарната стойност на имота, видно от която същият е оценен на 518 000 лева. Не е подадена декларация за промяна на стойността на имота, съгласно чл. 14, ал. 3 от ЗМДТ.

Оспореният АУЗД е връчен на дружеството-жалбоподател на 31.10.2012г. и оспорен по административен ред с жалба вх.№160700/0070 от 14.11.2012г. Срокът за произнасяне от горестоящия административен орган по чл. 144, ал. 2, във връзка с чл. 155, ал. 1 ДОПК изтича на 21.01.2013г. В този срок не е постановено решение, поради което жалбоподателят е оспорил мълчаливо потвърдения акт по съдебен ред. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган с вх.№МДТ-2600-63/04.02.2013г.

Със съдебно решение на ВАС на РБ по адм. дело № 11106/2014г. е отменено решение № 4217/24.06.2014г. на АССГ по адм. дело № 3298/2013г. на АССГ и делото е върнато на друг състав на съда за ново разглеждане.

В изпълнение на съдебното решение на ВАС са дадени задължителни указания на ответника, че той следва да докаже, че имотът има статут на такъв по чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ с оглед нуждите на данъчното облагане за относимите данъчни периоди, а именно 2008г., 2009г. и 2010г., да докаже и данъчната ставка, наложена спрямо основата, върху която се изчислява данъка. В изпълнение на указанията на ВАС на жалбоподателя са дадени указания, че неговата е тежестта да докаже твърденията, че към процесните данъчни периоди земята е била земеделска, да докаже предназначението на земята за земеделска.

В изпълнение на указанията за доказателствената тежест са представени от страните писмени доказателства, въз основа на които и след проверка в съществуващите кадастрални и регулационни планове за процесния имот 3531, кв. 73 по плана на м. „Студентски град“, допуснатата съдебно – техническа експертиза е изготвила заключение, което съдът кредитира изцяло като компетентно, неоспорено от страните и съответно на доказателствата по делото.

По спорния въпрос, изясняването на който е възложено в отменителното решение на ВАС на РБ на настоящия състав на съда, заключението на вещото лице е, че за поземлен имот 3531 от кв. 73 има приета и влязла в сила дворищна регулация в периода от 24.03.2004г. до 15.05.2008г. по ЗРКП/2001г. Имот 3531 е попълнен в този план със Заповед № РД – 57 – 469/06.12.2006г. на СО и Заповед № РД – 50-35/31.01.2007г. на кмета на район „Студентски“. Съгласно предвижданията на плана за този имот са обособени УПИ I -353 "за озеленяване" и УПИ II – 3531 "за жс и обществено обслужване" в кв. 73. След отмяната на ЗРКП/19.03.2001г. за местността и имота действа предшестващият регулационен план, одобрен по ЗПИНМ със заповед № 2537/01.12.1967г. на М.. Имотът не е земеделски и не е отразен в КВС, представлява бивш земеделски имот, включен в строителните граници на населеното място, правото на собственост върху който е възстановено по чл. 10, ал. 7 от ЗСПЗЗ.

Заключението на вещото лице относно статута на имота е, че имот 3531 за периода от 01.01.2008г. до 31.12.2009г. попада в границите на м. „Студентски град“ и има статут на неурегулиран имот в строителните граници.

Въз основа на писмените доказателства и заключението на вещото лице съдът приема за доказано от фактическа страна, че през процесния период от 2008г., 2009г. и 2010г. имот 3531, кв. 73 по плана на м. „Студентски град“ имат статут на неурегулиран в строителните граници на населеното място, тоест имот по смисъла на чл. 10, ал. 1, хипотеза първа от ЗМДТ.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град, в настоящия състав, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна– адресат на АУЗД, след изчерпване на задължителния административен ред за неговото оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК, приложим на основание чл. 4, ал. 1 ЗМДТ във връзка с чл. 96 от ЗМДТ и в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 144, ал. 1 от ДОПК и чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, съдебният контрол за законосъобразност на актовете по чл.107, ал. 3 от ДОПК, обхваща проверка за компетентност на органа - издател, спазване на предписаната от закона форма, процесуалния и материалния закон при издаването им. Оспореният АУЗД е издаден

от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал.1 от ЗМДТ – служител в общинската администрация, заемащ длъжността началник отдел МДТ Студентска, който по силата на чл. 4, ал. 3 ЗМДТ, вр. чл. чл.107, ал. 3 от ДОПК разполага с правомощие да издава актове за установяване на задължения по декларация относно местните данъци.

При издаването на АУЗД № 16-07-00-0063/19.10.2012г. е спазена предписаната от закона писмена форма, като са изложени мотиви, които позволяват на съда да извърши проверка относно спазването на материалния закон.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на определените задължения за ДНИ, главница и лихви за процесните 2008г., 2009г. и 2010г.

Нормата на чл. 10 от ЗМДТ, в приложимата ѝ редакция предвижда, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ). Данъчнозадължените лица за ДНИ са определени в нормата на чл. 11 от ЗМДТ. Съгласно ал. 1 на цитираната норма данъкът се дължи от собственика на имота. Нормата на чл. 13 от ЗМДТ предвижда, че данъкът се дължи независимо дали имотът се ползва или не.

По силата на чл. 19, ал.1 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи. Съгласно чл. 21 от ЗМДТ (в приложимата за процесните 2008г., 2009г. и 2010г. ред. ДВ бр.109/2001г.) данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, какъвто е и процесният имот е отчетната им стойност.

Разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от ЗМДТ регламентира, че при прехвърляне на имота, приобретателят дължи данъка от началото на месеца, следващ месеца, през който е настъпила промяната в собствеността или ползването, освен ако данъкът е платен от прехвърлителя.

В разглеждания случай от представения по делото нотариален акт се установява, че П. Г. Е. е собственик на поземлен недвижим имот, находящ се в [населено място], район Студентски, с пл. № 3531, кв. 73, целият с площ от 1 360 кв.м. и като такъв е задължено лице по смисъла на чл. 11, ал.1 от ЗМДТ за данък недвижими имоти.

Съдът намира, че по силата на чл. 10, ал.1 от ЗМДТ предназначението на поземлените имоти е от значение за облагането им с ДНИ единствено в случаите, когато същите са извън строителните граници на населените места и селищните образувания. В този случай облагането се предвижда за поземлените имоти, които имат предназначението по чл. 8, ал. 1 от ЗУТ съгласно Подробен устройствен план /ПУП/. За поземлените имоти в строителните граници на населените места законът предвижда облагане, независимо от конкретното им предназначение по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУТ съгласно чл. 10, ал. 1, пр. 1 от ЗМДТ. Процесният имот безспорно се намира в строителните граници на [населено място], поради което местният данък е дължим. Този факт е доказан по делото със заключението на СТЕ. По делото не са ангажирани доказателства които да водят до извод, че са налице предпоставките на чл. 24 от ЗМДТ за освобождаване от ДНИ. П. Г. Е. е декларирано с данъчна декларация № [ЕГН] от 06.03.2012г. имота с отчетна стойност в размер на 3 000 000

лв. На следващо място, следва да се посочи, че за процесния период ДНИ е изчислен на база на отчетната стойност на имота, посочена в декларация по чл. 14 от ЗМДТ, на основание чл. 19, ал. 1 и чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ. Т.е данъчната администрация е установила правилно размера на данъка, дължим от жалбоподателя върху декларираната от него по-голяма отчетна стойност. ДНИ е изчислен по отчетната стойност по промил, определен от ЗМДТ, който и за трите процесни години е 1,875‰. Данъчната ставка е определена в чл. 15 от Наредбата на за определяне на размера на местните данъци на Столичен общински съвет и е еднаква и за трите процесни години.

С оглед на изложеното съдът намира, че процесният поземлен имот подлежи на облагане с местен данък недвижими имоти съгласно чл. 10, ал. 1 ЗМДТ и не са налице предвидените от закона условия, които да изключват облагането му, респективно които да освобождават собственика от заплащане на данъка съгласно чл. 24 от ЗМДТ. Установеният в АУЗД за 2009г. и 2010г. размер на данъка съответства на чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци, приета с решение №83/28-02.2008г. на СОС и е изчислен въз основа на отчетната стойност на имота съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ.

По отношение на установените задължения за ДНИ, главница и лихви за 2008г. е приложима разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от ЗМДТ, съгласно която, при прехвърляне на имота, приобретателят дължи данъка от началото на месеца, следващ месеца, през който е настъпила промяната в собствеността или ползването, освен ако данъкът е платен от прехвърлителя. В случая ДНИ е начислен след прехвърляне на имота, но е основателно възражението на жалбоподателя, че това е незаконосъобразно, доколкото ДНИ за цялата година е платен от прехвърлителя [фирма], видно от писмо МДТ 2600-63/14/09.01.2014г. (л. 138) от дело 3298/2013г. на АССГ по първоначалното разглеждане на жалбата.

По изложените съображения се налага краен извод за законосъобразност на оспорения АУЗД според критериите на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, като издаден от компетентен орган, при спазване на установената от закона форма, в съответствие с процесуалния и материалния закон за 2009г. и 2010г. За 2008г. следва да бъде отменен като издаден в противоречие с материалния закон, с текста на чл. 15, ал. 2 от ЗМДТ.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на ответника следва да се присъдят сторените разноски, съобразно отхвърлената част от жалбата, представляващи изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 513 (петстотин и тринадесет) лева. На жалбоподателя се дължат разноски (възнаграждение на вещо лице и държавна такса), съразмерно уважената част от жалбата общо в размер на 50 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 43 състав

### РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължение по декларация №16-07-00-0063/19.10.2012г. на началник отдел Местни данъци и такси Студентска към ДПАМДТ/СО, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община, в частта на установените задължения за данък върху недвижимите имоти, главница и лихви за 2008г. на [фирма],[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място],

[улица], представлявано от управителя Я. К. Л..

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Я. К. Л. срещу Акт за установяване на задължение по декларация № 16-07-00-0063/19.10.2012г. на началник отдел Местни данъци и такси Студентска към ДПАМДТ/СО, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община, в частта на установените задължения за данък върху недвижимите имоти, главница и лихви за 2009г. и 2010г.

ОСЪЖДА П. Г. Е., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Я. К. Л. да заплати на Столична община с адрес [населено място], [улица] сумата от 513 (петстотин и тринадесет) лева, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА Столична община с адрес [населено място], [улица] да заплати на П. Г. Е., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Я. К. Л. сумата от 50 (петдесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република Б. в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК.

СЪДИЯ: